

סלוֹמוֹן עַזְרָן

בן יעקב זולבנה
נולד ביום כ' אב
תרצ"א 10.8.31
נפטר ביום כ' איר
תשכ"ז 6.6.67

סלומון עזרן

סלומון בולד בקזבלנקה אשר במרוקו. בשבט 1949 עלה לארץ מצרפת, אשר בה היה שוטר-מחנה וכך התגשם חלומו. סלומון היה בחור ספורטיבי ועסק בהדרכה בספורט. בעל מסור היה לאשתו ובב טוב לילדיו ונתן להם מכל אשר יכול.

עבד במיחסן "תגובה" בטבריה. לראשו גויס לצה"ל באפריל 1950. השתתף במערכות-סיני ולאחר מכן שרת במילואים. גם במלחמות ששת הימים נמצא במטה דיו ופועל כחיל טוב ונאמן לתפקידו. משומע היה סלומון ועשה הכל אשר יכול, כדי למלא את תפקידו - משום כך היה אהוד על מפקדיו. הוא נלחם בוגם לב וביום השני בקרבות בCLI'ז באידר תשכ"ז, (6.6.1967), נפל בקרב שהתחולל בדרדרה שברמת הגולן. הביח אשה וארבעה ילדים. הווא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה.

על בקשו לשאת את אחותו יהודית. החתונה נערכה בטקס צבאי וידידי סלומון היה לי ניס.

כשעברנו לגור בטבריה היה סלומון אנתנו. הוא נכנס לעבודה בתנובה בתור פועל במחסנים. לא קללה היהת העובדה, אך סלומון השלים אותה ומילא אותה בכל מאת האחזים. תמיד היה שבע רצון, לא התאונן.

לפנינו כמה שנים בערב פסח יצא סלומון מביתו וחזר על פתחי בתים אחרים, אסף מצות וחלקים בין משפחות נזרכות. מאז הפך לו הדבר למנהג: חלוקת מזכדים לנזרכים בערבי חגיגים. סלומון נתפרנס בטוב לבו ובנכונותו לעוזר לכל הפונים אליו. במלחמת סיני, נקלע גם סלומון למערכה ההיא. נtrapשה שמוועה שהוא נפל באחד הקרבות. למולנו נتبדתה השמוועה וסלומון חזר בריא ושלם ומלא חיים. אך באופיו חל מפנה, כנראה, בהשפעת המלה-חמה: „יש לי הנות מהחיים ככל האפשר, חבל על כל רגע, מי יודע متى יבוא יומי!“

גם הפעם בהגיע השמוועה על מותו, לא רצינו להאמין. קווינו כי גם הפעם תהיה זאת שמוועה שוא. אך תקוטנו נتبדטה. סלומון לא חזר. וה-9 ביוני היה יום אחרון לחיו ולנו יום אבדן ושבול. השair אשר ו-4 ילדים קטנים.

סלומון איננו, סלומון נפל.
שלמה בעלי עלה למרומים,
ואותי השair כאן אשך רפה,
אלמנה עם ארבעה יתומים.

שרת בצה"ל, נלחם בסיני
ובתום שירתו אז חזר אל,

לבו ניחש לו: לא אריך ימים,
נשמח בחלקנו כל עוד אנו בחיים.

קשה אבדתי, אין לה שיר. זכרו יהיה לעד אנתנו שמוועה.
اشתו יחו'זית

שלמה עזרון (סלומון)

בשם סלומון היה ידוע בפי מכריו, והם רבים: כל יושבי השכונה, חברי לעבודה, ידידים ורבים אחרים מקוצי העיר השניות. ליד 1932, עלה ארץ דרך צרפת בשנת 1949.

מספר עליו גיסו נסים:

בראשית 1949 הגיעו לצרפת ממכרים למחנה העולים ב-סנטשמס". עוד אנחנו במשאיות, הופיע לפניינו בחור והכריז: „אני שוטר המלחנה, קוראים לי, סוארוי" — תפקידי להיות לעוזר לעולים לישראל. ומיד ניגש למלאכה לעוזר למשפחות העולים ולה-באים, אותן ואת מטענם, לצריף ארוך שבמחנה.

זכור לי מקרה, שבכבודת עולי גدولות התאספה פעמי מושרד המנהל בצעקות על הסדרים ועל טיב האוכל במחנה. התפרצותם קיבלה ממשדים מאויימים, ומהנהל נזקק לעזרת השומרים ובראשם סוארוי. השומרים התערבו מיד בין המפיגינים הממורדים והשקייטום בדברי פיסוס, אך גם בתקיפות. כולם חיבבו את סוארוי והוא מקבלים את מרותו באהבה.

כבר במחנה ביקש סלומון את יד אחותי, אך אבי דחהו עד לאחר עלייתנו ארץ. גם במחנה-הulositis בפרדס חנה זימן הגורל את סלומון, הוא כבר היה לבוש מדי צה"ל, ושוב חזר